

Kedves Igazgatónő, Andrea!

Először is, szeretném megköszönni mindannyiunk nevében az újabb találkozási lehetőséget, nagyon jól éreztük magunkat!

A felhívásnak eleget téve, írok néhány régi emléket a Bajzás időnkéből. Igaz, lenne erre nálam alkalmasabb is az osztályunkból, de a Kazinczy díjas Korbuly Peti nem tudott eljönni a találkozóra, így magamra vállalom a feladatot. Annál is inkább, mert Kati néni (Bartha Sándorné) hatására, kedvenc tárgyam a magyar volt. Vele is kezdeném az emlékek felidézését.

Azt nem lehet mondani, hogy osztályunk-- illetve osztályaink a helyes, miután igencsak nagy volt az átjárás a fiú és a vegyes osztály között –magatartásból példát mutathatna a ma ott tanulóknak. A tanulással nem volt gond, mindenki megtalálta helyét az életben, kikerült innen kardiológus, fizikus, rádióbemondó, a Földet körbevitorlázó sportember, nem is tudok olyanról, aki elkallódott volna.

Kati néni meglehetősen szigorú volt, ám szerencsére, volt humorérzéke. Én intőim döntő többségét azért kaptam, mert amikor volt egy poénlehetőség, azt azonnal bekiabáltam. Ő ezeken tudott nevetni, csak amikor túlzásba vittem, akkor állított le. Egyszer íratott egy dolgozatot, ami az iskolai életről szólt, én a tanárainkat karikírozva készítettem el a „művet”, kicsit tartva a következményektől. Erre magyartanárunk, aki egyúttal az osztályfőnökünk is volt, a következő órán felolvastatta velem az osztálynak, mint a legjobban sikerült írást.

Az orosz nyelvvel már nem voltam olyan jó viszonyban. Az egyik órára úgy jött be Joli néni (Nagyné), hogy bejelentette, megnézi, megírtuk-e a házi feladatot, készítsük ki a füzeteket. Én akkor „kivételesen”, nem írtam meg, hamar felmértem, hogy a rendelkezésemre álló idő nem elég arra, hogy valakiről lemásoljam, ezért egy magyar szöveget kezdtem el írni, cirill betűkkel. Csak azt néztem meg szomszédom füzetében, hogy kb. 10 sorból áll az írás, és az utolsó sort másoltam le róla. Mire jelentett a hetes, Joli néni beírt mindent a naplóba, és megérkezett hátra, ahol ültem, elkészült az

alkotás. Jól számítottam, 36 füzetet kellett megnéznie, csak egy pillantást vetett mindegyikre, megúsztam. 5-6 éve, egy találkozásunk alkalmával aztán beismertem tettemet, ő pedig mosolyogva csóválta a fejét.

Csák tanár úrral fejezem be, akit mindenki kedvelt, úgy a tanítványai, mint a tanári kar tagjai. Remek pedagógus volt, ha látta, hogy valaki nem figyelt, nem kiabált rá az illetőre, hanem egészen lehalkította a hangját, ez feltűnt a mással foglalkozónak, és már hallgatta is az előadást. Nyugodt ember volt, nagyot kellett alkotni ahhoz, hogy felbosszantsák, de akkor aztán retteghetett az illető.

Mayer Karcsinak ez sikerült. Egy alkalommal, megkapta a szokásos intőt: "Az órát zavarja."

Csák

Ekkor Karesz, hogy minket szórakoztasson, a tanár úr neve elé írta a Ludolf féle szám közismert, görög betűjelét, ám utána elfelejtette kiradírozni, és otthon se íratta alá. A következő órán elhangzott a kérdés, aláíratad az intőt? Nem? Akkor hozd ki az ellenőrződet. Szerencsétlen srác még akkor sem kapcsolt, hogy gyorsan radír után kéne nyúlni, hát kivitte. Hamarosan, a következő, rövid párbeszéd zajlott le közöttük: „Mayer, mi ez a nevem előtt?” A fiú kapcsolt, de már későn. „3 egész 14 század.” Kálmán bácsi felállt, és kitörni készülő vulkánként magasodott osztálytársunk fölé. „Miért szorzol be engem 3.14-gyel?” Válaszra már nem volt idő, Csák tanár úr elkapta a gyerek két kezét, és mint egy kalapácsvető, elkezdett vele forogni. Aztán elengedte, áldozata pedig nekicsapódott a falnak, és egy döglött légyhez hasonlóan, lepottyant a földre. Ekkor jött a kegyelemdöfés: „Holnap keressen fel engem édesapád!”

Sajnos, Mayer Karcsi már nem lehetett ott Csák Kálmán bácsi búcsúztatásán, én ott voltam, és írtam is egy verset a halálára. Mivel Kati néninek tetszett, van bátorságom mellékelni.

Amennyiben tetszett az írás, legközelebb Kincses Anikó néniről teszem közzé emlékeimet.

Üdvözlettel: Rácz Frigyes